ΑΡΙΘ 364 — Α. ΔΕΥΤΕΡΑ, (20)1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ἐτησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα ἐν ταῖς Παραδουνβ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσικα. — Τιμὴ καταχωρίσεων, σολδία αὐστρ. 30 δ' ἕκαστον στίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶσιν ἀπαράδεκτοι.

Ἄπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 Δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα.., (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἀλλαγόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ι. Παρσάλης ἐν Καΐρῳ· Ι. Δ. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Χαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεύς, ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολαΐδης ἐν Σύρῳ· Δ. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζιλαβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἀβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαΐῳ· Κ. Μεγαλλῆς ἐν Ἀθηανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτέλης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σάλτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν Σιμωνίδης ἐν Κραΐβᾳ· Χριστόφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφρίτῳ· Λ. Λοΐζος ἐν Κύπρῳ· Michele Leeb alla Tipografi del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀπὸ τῆς 1ης σεπτεμβρίου (ν. ἔ.) ἄρχεται νέα σειρὰ συνδρομῶν εἰς τὴν «Ἡμέραν» διὰ τέσσαρας μῆνας, ἤτοι μέχρι τῆς 31 δεκεμβρίου, πρὸς φιορίνια 5½, διὰ τὴν Αὐστρίαν, φράγκα 14 διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν, ἰδίως δὲ διὰ τὰς Ἡγεμονίας σβάνσικα 18. Εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καταγραφησομένους νέους συνδρομητὰς παλησονται αἱ προεκδοθεῖσαι ἐπιφυλλίδες τῶν Ἀθλίων, ἐλεύθεραι παντὸς ἄλλου ἐξόδου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Κατ' ἄλλους ὁ Γαριβάλδης ἐκυρίευσε τὸ Ῥήγιον. κατ' ἄλλους ἐτράπη πρὸς τὰ ὄρη. Λέγεται ὅτι ὅλη ἡ Καλαβρία ἔλαβε τὰ ὅπλα. -- Ὑπόνοια κατὰ τῆς Ἀγγλίας ὡς ὑποκινούσης τὸν Γαριβάλδην, ἐνισχυόμεναι ὑπὸ τῆς γλώσσης τῶν ἐπισήμων ἐφημερίδων της. -- Νέα μάχη πλησίον τῆς Κεπίγνης. Ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς ἀνακηρύττει ἑαυτὸν νικητὴν, ὁ σηλέγραφος τῆς Ῥαγούζης τοὺς Μαυροβουνιώτας. -- Τέλευτ. εἰδήσεις (λέγεται ὅτι ὁ Γαριβάλδης συνελήφθη τετραυματισμένος.)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (19)31 αὐγούστου.

Μετὰ τὰ τηλεγραφήματα τὰ δημοσιευθέντα ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ, δὲν συνέβησαν ἐν Ἰταλίᾳ ἄξια λόγου πράγματα. Ἡ μεταξὺ στρατευμάτων καὶ ἐθελοντῶν ῥῆξις ἐπιβεβαιοῦται, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς λέγεται διάφορον, ἀναλόγως τῶν πηγῶν ἐξ ὧν ἐρανιζόμεθα. Καὶ τὰ μὲν κυβερνητικὰ φύλλα διατείνονται ὅτι, μὴ δυνηθεὶς ὁ Γαριβάλδης νὰ κυριεύσῃ τὸ Ῥήγιον, ἐτράπη πρὸς τὰ ὄρη, καταδιωκόμενος ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ δύο ταγμάτων ἀκροβολιστῶν, ὁδηγουμένων ὑπὸ τοῦ Παλλαβιτσίνου. Τοὐναντίον. τὰ δημοκρατικὰ φύλλα πανηγυρίζουσι τὴν εἰς τὸ Ῥήγιον εἴσοδον τοῦ Γαριβάλδη. προαγγέλλοντα ὅτι μετὰ μικρὸν περιέρχεται εἰς την ἐξουσίαν αὐτοῦ καὶ ἡ Ποτέντσα, πόλις σημαντικὴ, ἐξ ἧς δύναται νὰ διακόψῃ πᾶσαν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν Καλαβριῶν. Ἡ κυβέρνησις ἐν τούτοις ἀδιαλείπτως ἀποστέλλει στρατεύματα πρὸς τὰς ἀπειλουμένας θέσεις, καὶ λέγεται ὅτι αἱ ἐπικαιρότεραι ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ Νικάστρον, τὸ Κατάντσαρον, φρουροῦνται εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀψηφήσωσι πᾶσαν ἔφοδον. Ἀλλ' ἂν ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ λαοῦ εἶναι οἷος περιγράφεται ὑπό τινων ἐφημερίδων, τότε τῇ ἀληθείᾳ ἀγνοοῦμεν πόσαι χιλιάδες στρατοῦ ἀπαιτοῦνται, ὅπως ἀναχαιτίσωσι τὸν χείμαρον. Ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Καλαβρία λέγεται ὅτι ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ Γαριβάλδη, καὶ στίφη χωρικῶν συνέρχονται πανταχόθεν ἁθρόα περὶ αὐτόν. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Νεαπόλει μόλις δύναται ὁ στρατηγὸς Λαμάρμορας νὰ διατηρήσῃ τὴν τάξιν δι' ὅλης τῆς βίας τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ γαλλικοῦ στόλου εἰς Νεάπολιν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ποικίλα σχόλια. Ἡ Πατρὶς τῶν Παρισίων διαβεβαιοῖ, ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἔδωκε καθησυχαστικὰς ἐξηγήσεις περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ τούτου μέτρου εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Τουρίνου. Ἀλλ' οἱ λόγοι τοῦ ἡμιεπισήμου φύλλου δὲν μετέπεισαν τοὺς φοβουμένους προσεχῆ ἀπόβασιν γαλλικῶν στρατευμάτων εἰς τὰ Ἰταλικὰ παράλια, καὶ διατεινομένους ὅτι τὸ τελευταῖον προπύργιον τοῦ ἐκπτώτου βουρβόνου, ἡ Γαέτα, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς τὸ κέντρον καὶ ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς γαλλικῆς ἐκστρατείας. Ἄλλοι πάλιν βλέποντες ἤδη ὑπερβαίνοντα τὰς Ἄλπεις καὶ κατερχόμενον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἰταλίας ὡς πολέμιον, αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν στρατηγὸν οὗ τὸ ὄνομα συνεδέθη μὲ μίαν τῶν ἐνδοξοτέρων νικῶν τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, τὸν Μὰκ Μαῶνα· ὑπὸ τούτων δὲ πιστεύεται ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐν Σιαλῶνι γινομένων γυμνασιῶν, τὰ ἐκεῖ στρατοπεδεύοντα στρατεύματα θὰ κατέλθωσιν εἰς τὰς νεωστὶ προσαρτηθείσας ἐπαρχίας, ὅπως ἐξορμήσωσιν ἐν ἀνάγκῃ κατὰ τῆς Ἰταλίας πρὸς ἐπάνοδον τῆς τάξεως.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν μετριωτέρων, ἡ Γαλλία παροτρύνει μὲν τὸν Βίκτορα Ἐμμανουὴλ νὰ ἐμμείνῃ εἰς τὴν ἀντίστασιν μέχρις ἐσχάτων, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ προβῇ καὶ μέχρι φανερῶν ἐχθροπραξιῶν κατὰ τῆς Ἰταλίας. δυναμένων νὰ προκαλέσωσι γενικὴν κατ' αὐτῆς σταυροφορίαν τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους. Τόση μάλιστα λέγεται ὅτι εἶναι ἡ περίσκεψις αὐτῆς κατὰ τοῦτο, ὥστε, καὶ ἐὰν ὁ Γαριβάλδης ἐμφανισθῇ εἰς τὰ ῥωμαϊκὰ μεθόρια. θὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν ἔδαφος. ἴσως ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, ὅπως τεθῶσιν ὡς ῥῆγμὸς μεταξὺ τοῦ πρώην δικτάτορος καὶ τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς, καὶ ἐμποδίσωσιν ἐλεθρίαν τινὰ ῥῆξιν. Ἀλλ' ἔκτος τῶν πολιτικῶν τούτων λόγων, οὐκ ὀλίγον βεβαίως συνετέλεσαν πρὸς ἀναστολὴν τοῦ Ναπολέοντος γ' καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῆς Ἀγγλίας, ἥτις λέγεται ὅτι διεκοίνωσεν ἐπισήμως εἰς τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν, ὅτι, ἂν ἀπεβιβάζοντο οὗτως αὐθαιρέτως στρατεύματα γαλλικὰ εἰς τὴν ἐπικράτειαν βασιλέως ἀνεξαρτήτου, καὶ ἀνεγνωρισμένου παρ' ἀμφοτέρων τῶν ἐθνῶν, ἡ Ἀγγλία θὰ κατελάμβανε παραχρῆμα καὶ αὐτὴ στρατιωτικῶς τὴν Σικελίαν. Ἡ ἀπειλὴ δὲ αὕτη, καίτοι διαψευδομένη ὑπὸ τῆς Καταστρίας τῶν Μεδιολάνων, φαίνεται ὅτι δὲν ἐγένετο μόνον πρὸς ἐκφόβισιν· διότι, ἅμα γνωσθέντος τοῦ ἀπόπλου τοῦ γαλλικοῦ στόλου, ἡ ἐφημερὶς Γαλλία ἀνήγγειλεν ὅτι καὶ ὁ ἀγγλικὸς στόλος, ὁ σταθμεύων, ὡς ἀλλαχόθεν μανθάνομεν, εἰς τὴν Ἰόνιον θάλασσαν, διετάχθη νὰ ἀποπλεύσῃ εἰς Νεάπολιν.

Ἐν γένει, φαίνεται ὅτι οἱ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας δεσμοὶ ἐχαλαρώθησαν ἀπό τινος λίαν ἐπαισθητῶς, καὶ ἴσως ὁ Γαριβάλδης δὲν εἶχεν ἄδικον εἰπὼν ὅτι ἔχει τὴν βοήθειαν τῆς Ἀγγλίας. Ἀπὸ τῆς συνθήκης τῆς Βιλαφράγκας ἡ πολιτικὴ τοῦ λόρδου Παλμερστῶνος ἔτεινε νὰ μηδενίσῃ τὴν ἐπιῤῥοὴν, ἣν ἡ Γαλλία ἐκτήσατο διὰ τοσούτων θυσιῶν, ἐκμεταλλευθεῖσα πρὸς τοῦτο λίαν ἐπιτηδείως τὴν ἐν Ῥώμῃ διαμονὴν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Ἡ Ἀγγλία, ἥτις, ὡς εὐστοχώτατα εἶπεν ὁ Κ. Λαγεροννιέρος, πρὸ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἰταλικοῦ ἀγῶνος, διέκειτο ψυχρῶς καὶ πρὸς τὸν κόμητα Καβοῦρ, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ ἐνεκολπώθη τὸν Γαριβάλδην. Οὐδόλως λοιπὸν ἀπίθανον νὰ παρώτρυνε τὸν ἰταλὸν πατριώτην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ῥώμης ἐπιχείρησιν, ὑποσκάπτουσα οὕτω τὴν ἐν τῇ χερσονήσῳ δημοτικότητα τοῦ νικητοῦ τοῦ Σολφερίνου, καὶ ἐλπίζουσα ἴσως νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὸν καὶ ἄκοντα νὰ ἀποδώσῃ τὴν πρωτεύουσάν των εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, οὕτινες τότε εἰς αὐτὴν καὶ μόνην θὰ ὁμολογήσωσι χάριτας. Ἐὰν θεωρήσωμεν ὡς σπερμολογίας ὅσα ψιθυρίζονται περὶ τῶν ἐξ Ἀγγλίας εἰς Σικελίαν μεταφερομένων ὅπλων, καὶ περὶ τῶν ἀγγλικῶν πλοίων τῶν ὑπακουόντων εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνταρτου στρατηγοῦ, δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ μὴ συλλάβωμεν ὑπονοίας τινας, βλέποντες ἐφημερίδα ὡς τὸν Ἑωθ. Ταχυδρόμον, νὰ συνιστᾷ εἰς τὸ δημόσιον τὸ ὑπὸ τοῦ Γαριβάλδη ζητηθὲν δάνειον, ἢ τὰ Ἡμερήσια, τὸ ὄργανον τοῦ λόρδου Ῥοῦσσελ, νὰ γράφῃ ὅτι ἤρκει εἰς μόνος λόγος τῆς Ἀγγλίας, ὅπως ὁ Γαριβάλδης ἀποθέσῃ τὰ ὅπλα, ἀλλ' ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν θὰ προφέρῃ τὸν λόγον τοῦτον, ἢ ὅταν ἡ Γαλλία ὁρίσῃ τὸν χρόνον τῆς ἄρσεως τῆς ἐν Ῥώμῃ κατοχῆς.

Τὴν ἐνοχὴν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ διαδραματιζόμενα, ἣν ἡμεῖς ἐνδοιαστικῶς ἀναφέρομεν, μία τῶν ἰταλικῶν ἐφημερίδων, τὸ Βούκεντρον, θεωρεῖ ὡς βεβαιοτάτην. Ἐξετάζουσα δὲ τὰ αἴτια δι' ἃ ἡ Ἀγγλία ἠθέλησε νὰ ἐνσπείρῃ ζιζάνια, μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, φρονεῖ ὅτι ἔπραξε τοῦτο, ὅπως προλάβῃ ἐνδεχομένας περιπλοκὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀποδίδουσα ἐπίφοβα σχέδια εἰς τὴν διαθρυλληθεῖσαν σύστασιν τῆς γαλλορωσσοϊταλικῆς συμμαχίας. Κατὰ τὴν εἰρηνεύσαν ἐφημερίδα, ἡ τριπλὴ συμμαχία δὲν ἦτο μὲν εἰσέτι πράγ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

Μή τις περιφὴ νὰ μετατυπώσῃ τὴν μετάφρασιν ἡμῶν, διότι θὰ εὑρεθῇ μεταμελημένος. Πρῶτον θὰ ἐπικλεσθῶμεν τὸν νόμον ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος ἡμῶν, καὶ δεύτερον, οὐδεὶς μᾶλλον ἡμῶν ἔχει τὸ μέσον νὰ ἐκδώσῃ ἐν καιρῷ δέοντι τοὺς Ἀθλίους εἰς βιβλίον εὐθηνότερον, ἀπὸ μελέστερον τετυπωμένον καὶ ἐπιδιορθωμένον, ὡς δύναται εὐκόλως νὰ συμπεράνῃ τὸ δημόσιον.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ'. — ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΓΙΑΣΤΟΥΡΑ.

Ἐσήμανε τὸ ὡρολόγιον ὥραν ἕκτην. Ἡ Φαντίνα ἐφάνη ὡς μὴ ἀκούσασα. Δὲν ἐφαίνετο προσέχουσα εἰς τίποτε τῶν περὶ αὐτὴν. Ἡ καλογραῖα ἔστειλε μίαν θεραπαινίδα νὰ ἐρωτήσῃ τὴν θυρωρὸν τοῦ ἐργοστασίου ἂν ἐπέστρεψεν ὁ κύριος δήμαρχος, καὶ ἂν ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἀμέσως εἰς τὸ νοσηλευτήριον. Ἡ θεραπαινὶς ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγα τινὰ λεπτά.

Ἡ Φαντίνα ἔκειτο πάντοτε ἀκίνητος καὶ ἐφαίνετο ἔχουσα τὸν νοῦν προσηλωμένον εἰς τὰς ἰδέας της. Ἡ θεραπαινὶς διηγήθη κρυφίως εἰς τὸ ὠτίον τῆς ὁσίας Σεμπλιτίας, ὅτι ὁ κύριος δήμαρχος ἀνεχώρησε πρὸ τῶν ἓξ ὡρῶν τῆς πρωΐας ἐκείνης, ὅτι ἐπέβη εἰς ἓν ἅγμα ἐλαφρὸν καὶ ἀσκεπὲς, μ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ ψύχος· ὅτι εἰς τὸ ἅγμα ἦτον ἐξευγμένον ἓν ἄλογον λευκόν· ὅτι δὲν ἔπῆρε μαζῆ του οὔτε τὸν ἀμαξηλάτην· ὅτι ἦτον ἄγνωστον ποῖον ὁρόμον ἔπῆρεν· ὅτι ἄλλοι μὲν ἔλεγαν ὅτι τὸν εἶδαν νὰ στραφῇ πρὸς τὸν ὁρόμον τοῦ Ἀῤῥάσου, ἄλλοι δὲ ὅτι τὸν ἀπήντησαν εἰς τὸν ὁρόμον τῶν Παρισίων· ὅτι, ἀναχωρῶν, ἦτον πρᾴοτατος, κατὰ τὸ σύνηθες, μόνον δὲ εἶπεν εἰς τὴν θυρωρὸν νὰ μὴ τὸν περιμένωσιν αὐτὴν τὴν νύκτα.

Ἐνῷ αἱ δύο γυναῖκες συνωμίλουν κρυφίως, ἔχουσαι τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν Φαντίναν, τῆς μὲν καλογραΐας ἐρωτώσης, τῆς δὲ θεραπαίνης ἀποκρινομένης, ἡ Φαντίνα, διὰ τῆς δυνάμεως τῆν ὁποίαν ἀσθένειαι τινες ὀργανικαὶ παρέχουσιν ἐκ διαλειμμάτων εἰς τοὺς νοσοῦντας, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐγερθῇ εἰς τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ στηριζόμενα τὰ χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐξέφερε τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ διαστήματος τῶν παραπετασμάτων, καὶ ἤκουεν. Αἴφνης, βάλλει φωνήν. -- Ὀμιλεῖτε διὰ τὸν Κ. Μαγδαληνῆν! διατί ὁμιλεῖτε σιγά; τί κάμνει; διατί δὲν ἔρχεται;

Ἡ φωνή της τόσον ἐπιτακτικὴ ἦτον καὶ βραγχώδης, ὥστε αἱ δύο γυναῖκες ἐνόμισαν ὅτι ἤκουον φωνὴν ἀνδρός· ἐστράφησαν περφοβισμέναι. Εἶδον ἐν πρόσωπον λειψόσαρκον, φέρον ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τοῦ θανάτου.

-- Σᾶς ἐρωτῶ! ἀνέκραξεν ἡ Φαντίνα.

Ἡ θεράπαινα ἀπεκρίθη ὑποστραυλίζουσα· -- Ἡ θυρωρὸς λέγει, ὅτι ὁ κύριος δήμαρχος δὲν θὰ ἐμπορέσῃ νὰ ἔλθῃ σήμερον.

-- Ἠσύχασε, παιδί μου, εἶπεν ἡ καλογραΐα· πλάγιασε, πλάγιασε.

Ἡ Φαντίνα, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέσιν, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν δυνατὴν, μὲ τόνον ἐπιτακτικὸν καὶ σπαρακτικὸν ἐνταυτῷ· -- Δὲν θὰ ἐμπορέσῃ νὰ ἔλθῃ; Διατί; Σεῖς, τὴν αἰτίαν τὴν ἐξεύρετε. Τὰ λέτε σιγά, σιγά. Θέλω νὰ μάθω καὶ ἐγὼ τὴν αἰτίαν.

Ἡ θεράπαινα ἔσπευσε νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ ὠτίον τῆς καλογραΐας· -- Εἰπῆτέ την ὅτι ἔχει δουλειὰ εἰς τὸ δημαρχεῖον· ὅτι εἶναι συμβούλιον.

Ἡ ὁσία Σεμπλιτία ἠρυθρίασεν· ἡ θεράπαινα τὴν ἐπρότεινε νὰ εἴπῃ ψεῦμα. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως κατελάμβανεν ὅτι, ἂν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν ἀσθενῆ, θὰ τὴν ἔβλαπτε τρομερὰ εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασίν της. Τὸ ἐρύθημα διήρκεσεν ὀλίγον. Ἤγειρεν ἡ καλογραΐα πρὸς τὴν Φαντίναν τὸ γαλήνιον ὄμμα της, καὶ εἶπεν· -- Ὁ κύριος δήμαρχος ἀνεχώρησε.

Ἡ Φαντίνα ἐκάθησεν εἰς τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν της. Τὰ ὄμματά της ἔλαμψαν. Ἀπερίγραπτος χαρὰ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ περιαλγοῦς προσώπου της.

-- Ἀνεχώρησεν! εἶπε. Θὰ ὑπῆγε νὰ πάρῃ τὴν Τιτίκα μου!

Ὑψωσε δὲ τότε πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, καὶ ἡ μορφή της ἔλαβεν ἀνέκφραστον ἦθος. Τὰ χείλη της ἐκινοῦντο· προσηύχετο σιωπηλῶς.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν προσευχήν της, -- Ὁσία μου ἀδελφὴ, πλαγιάζω τώρα εὐθύς· κάμνω ὅτι θελήσετε. Ἤρθ ὀλίγον ἔγινα κακή· ζητῶ συγχώρησιν πῶς ὠμίλησα τόσον δυνατά· δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῶ δυνατὰ τὸ γνωρίζω, ὁσία μου ἀδελφὴ, τὸ γνωρίζω· ἀλλ' εἶμαι τόσον, βλέπετε, εὐτυχής! τόσον εὐτυχής! Ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς, ὁ κύριος Μαγδαληνῆς εἶναι καλός· φανταισθῆτε νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος, νὰ ζητήσῃ τὴν μικρή μου εἰς τὸ Μόμφερμειλίον!

Τότε δὲ ἔπεσε πάλιν, ἐβρήθησε τὴν καλογραΐαν νὰ τῆς διορθώσῃ τὸ προσκεφάλαιον, καὶ ἠσπάσθη μικρόν τινα σταυρὸν ἀργυροῦν ὅστις ἐξῆρτητο ἐκ τοῦ λαιμοῦ της, καὶ τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε χαρίσει ἡ μονυχή. -- Παιδί μου, εἶπεν ἡ ὁσία Σεμπλιτία, προσπάθησε τώρα ν' ἀναπαυθῆς, καὶ πλέον μὴν ὁμιλεῖς.

Ἡ Φαντίνα ἔλαβεν εἰς τὰς ὑπὸ ἱδρῶτος νοτισμένας χεῖράς της τὴν χεῖρα τῆς καλογραΐας, ἂν καὶ εἰς αὐτὴν ἡ ἀφὴ ἐκείνη ἦτον δυσανάσχετος. -- Σήμερον τὸ πρωὶ λοιπὸν ἀνεχώρησε διὰ τὰ Παρίσια. Ἀγαλλὰ δὲν εἶναι χρεία καὶ νὰ πράσῃ ἀπὸ τὰ Παρίσια· τὸ Μομφερμείλιον πίπτει ὀλίγον πρὸς τ' ἀριστερὰ, ὅταν ἔρχεσαι. Ἐνθυμεῖσθε χθὲς τί μ' ἔλεγεν, ὅταν τὸν ἀνέφερα περὶ τῆς Τιτίκας; «Ὀλίγωρα, ὀγλίγωρα!» Ἠθέλησε νὰ μὲ τὴν φέρῃ ἔξαφνα. Ἐξεύρετε; μ' ἔδοσε καὶ ὑπέγραψα μίαν γραφὴν διὰ τοὺς Θεναρδιέρους. Δὲν ἔχουν τί ν' ἀπαντήσουν ψεύματα; θὰ τὸν δώσουν ἀμέσως τὴν Τιτίκα μου, ἀφοῦ ὅλα τοὺς ἐπληρώθησαν. Ἡ ἐξουσία δὲν ἐπιτρέπει νὰ κρατῇ κανεὶς ἕνα παιδὶ ξένον, ἀφοῦ ἐπληρώθη διὰ τὰ ἔξοδά του. Ὄχι, ὁσία μου ἀδελφὴ, μὴ μὲ κάμνετε νεῦμα ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῶ. Αἰσθάνομαι τόσην ἀγαλλίασιν! εἶμαι πολὺ καλά· δὲν ἔχω πλέον τίποτε· θὰ ἰδῶ μετὰ τόσον καιρὸν τὴν Τιτίκα μου· μάλιστα πεινῶ· ἔχω πολλὴν ὄρεξιν. Κοντεύουν πέντε ἔτη ἀφοῦ δὲν τὴν εἶδα. Δὲν ἔχετε σεῖς ἰδέαν, τὰ παιδιὰ πῶς τὸν ἄνθρωπον τὸν κρατοῦν! Καὶ ἔπειτα, θὰ εἶναι τόσον εὐμορφη! θὰ ἰδῆτε. Τὰ χεράκια της, μικρὰ, μικρὰ, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ῥόδου. Ὦ! χέρια πρὸ πάντων θὰ ἔχῃ λαμπρά. Ὅταν ἦτον ἑνὸς χρόνου, ἦτον νὰ τὰ βλέπῃς καὶ νὰ γελᾷς. Τοσούτσικα! Τώρα θὰ ἦναι μεγάλη. Εἶναι... ἑπτὰ ἐτῶν περιπατεῖ. Τώρα καὶ αὐτὴ δεσποινίς. Τὴν λέγω Τιτίκα, ἀλλὰ τ' ὄνομά της εἶναι Εὐφροσύνη. Καλὰ ἐγὼ ἔλεγα σήμερον τὸ πρωὶ· ἔβλεπα σκόνην ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον τῆς ἑστίας, καὶ εἶπα ὅτι ἀγλίγωρα θὰ ἰδῶ τὴν Τιτίκα μου. Θεέ μου, Θεέ μου! πόσον κάμνουν ἄδικον τοῦ ἑαυτοῦ των ὅσοι μένουν χρόνους χωρὶς νὰ ἴδοῦν τὰ παιδιά των! ὡς νὰ ἦτον αἰωνία αὐτὴ ἡ ζωή! Ὦ! τί καλὸς ὁ κύριος δήμαρχος, νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ μὲ αὐτὸν τὸν καιρόν! Κά-

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 363 Β τῆς «Ἡμέρας.»

μα τετελεσμένον, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο μικρὸν ἔδει. Κύριον δὲ σκόπον εἶχε τὴν λύσιν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος διὰ τῆς ἀναστατώσεως τῶν σλαβικῶν φυλῶν. Ὁ Ῥατάτσης ἐσκόπευε νὰ μεταχειρισθῇ ὄργανον πρὸς τοῦτο τὸν Γαριβάλδην, ὅστις καὶ σχεδὸν ὑπεσχέθη. Τὴν συνεννόησιν ταύτην ὑπηγίχθη, ἂν ἐνθυμῆται ὁ ἀναγνώστης, καὶ ὁ Κρίσπης ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ κοινοβουλίου κατὰ τὰ συμβάντα τοῦ Σαρνίκου διὰ τοῦτο δὲ ἐμέμφθη καὶ ὁ Κλάπκας τὸν Γαρὶβάλδην ὡς ἐγκαταλιπόντα τοὺς χριστιανούς. Ἡ Ἀγγλία, ἰδοῦσα τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ἐκίνησε πάντα λίθον, ὅπως ματαιώσῃ τὸ σχέδιον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε τοῦ ποθουμένου, ἐξανάψασα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Γαρὶβάλδη πάτριωτικωτέρας ἐπιθυμίας καὶ ὑποσχεθεῖσα πρὸς αὐτὸν πᾶσαν συνδρομὴν πρὸς κατάκτησιν τῆς Ῥώμης.

Ἐνῷ περιεμένομεν νὰ σαφηνισθῇ τὸ μυστήριον περὶ τῆς ἐπιμένης ἀνακοπῆς τῶν ἐχθροπραξιῶν μεταξὺ Πόλης καὶ Μαυροβουνίου, ἐλάβομεν τὴν ἀγγελίαν νέας σφοδροτάτης μάχης. Τί ἄλλο νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τούτου ἢ ὅτι οὐδέποτε προέβησαν αἱ εἰρηνικαὶ διαπραγματεύσεις μέχρις ὁριστικῆς τινος συμφωνίας, ἀλλ' ἐξηκολούθουν ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ἐχθροπραξίαι ἐπὶ τῇ προγνώσει τῆς ἐκβάσεως; Ὁ Ὅμὲρ πασσᾶς ἐφρόντισε νὰ διασάλπισῃ, κατὰ τὸ εἰωθός, διὰ τῆς ἐν Βιέννῃ ὀθωμανικῆς πρεσβείας, ὅτι ἡ μάχη ἀπέβη ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ ἀνέ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα προεχώρησαν θριαμβευτικῶς μέχρι τῶν προθύρων τῆς Κετίγνης. Ἀλλ' ὁ τηλέγραφος τῆς Ῥαγουζῆς περιγράφει τὰ πράγματα ὑπὸ ὅλως ἀλλοῖαν ὄψιν, διότι καὶ τὴν νίκην ἀποδίδει εἰς τοὺς Μαυροβουνιώτας καὶ ἀναγγέλλει τὴν ἐξέγερσιν ἐπαρχιῶν μὴ μετεχουσῶν ἀπὸ τινος τῆς πάλης. Παραθέτομεν ἀμφότερα τὰ τηλεγραφήματα, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Ὁμὲρ πασσᾶ.

Σκόδρα, 15/27 αὐγούστου. — Τὴν κυριακὴν προσέβαλον τὰ στρατεύματά μας τὰς θέσεις ἃς κατέχουσι οἱ Μαυροβουνιῶται ἐπὶ τῶν παρὰ τὸν Ῥιέκαν ὀρέων, τὰ ὁποῖα μέχρι τούδε ἐνεμίζοντο ἀπρόσιτα. Ἐν τάγμα ἀκροβολιστῶν καὶ ζεϊβέκων προηγοῦντο τῆς ἐφορμησάσης φάλαγγος. Ὁ ἐχθρὸς, μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ, ἐξεβλήθη ἐκ τῶν τετραπλῶν χαρακωμάτων του. Τὴν ἐπαύριον, προσεβάλομεν τὴν δευτέραν θέσιν τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ῥιέκα, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι ὅλαι αἱ δυνάμεις τῶν Μαυροβουνιωτῶν. Ἡ μάχη ὑπῆρξε πεισματώδης, ἀλλ' ἀπέληξεν εἰς τὴν ἥττταν τῶν Μαυροβουνιωτῶν καὶ τὴν ἁλωσιν τῆς Ῥιέκας, μέρος τῆς ὁποίας ἐνεπρήσθη παρ' αὐτῶν τῶν κατοίκων. Ὁ τροπαιοῦχος στρατός μας ἐκινήθη κατὰ τὴν αὐτὴν ἔτι ἡμέραν πρὸς τὴν Κετίγνην, καὶ χθὲς κατέλαβε πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ὑψώματα. Οἱ κάτοικοι ἀνεχώρησαν ἐκ Κετίγνης, πυροπολοῦντες οἱ πλεῖστοι τὰς οἰκίας των. »

« Ῥαγουζᾶ, (15) 27. Αἱματηρὰ μάχη συνεκροτήθη τὴν (13) 25 παρὰ τὸν Ῥιέκαν, διαρκέσασα ἐπὶ δέκα ὥρας. Οἱ Τοῦρκοι διέβησαν ἐκ νέου τὸν ποταμὸν ὑποστάντες ἀνυπολογίστους ζημίας. — Οἱ κάτοικοι τοῦ Κουνόβου, τῆς Πίβας, τοῦ Δορελλσσᾶκ καὶ τῆς Σορόντσης προσέβαλον τὸ Κολασχὶν, ἐφόνευσαν τὸν Μουδίρην καὶ μέγαν ἀριθμὸν ὀθωμανῶν.

Αἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τελευταῖαι εἰδήσεις, ὡς ἀπανθίζονται ὑπὸ τοῦ τηλεγράφου τῆς Μασσαλίας, δὲν ἐπιβεβαιοῦσι μὲν τὴν διακοπὴν τῶν περὶ τοῦ σερβικοῦ ζητήματος διαπραγματεύσεων, ἀλλὰ καθιστῶσιν αὐτὴν λίαν πιθανήν. Πάταγος πολὺς, λογομαχίαι, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα! Ἑκάστη τῶν δυνάμεων προτείνει ἴδιον σχέδιον ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἀναγινώσκει μακρὰ ὑπομνήματα συμβουλεύων μετριοπάθειαν, ὁ πρίγκηψ Λαβανὼφ ζητεῖ ν' ἀνασταλῶσιν αἱ κατὰ Μαυροβουνίου ἐχθροπραξίαι ἡ δὲ Πύλη κωφεύει πρὸς πάσας τὰς παραινέσεις, καὶ μόνον τείνει τὸ οὖς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, παροτρύνουσαν αὐτὴν νὰ ἐπιμείνῃ μέχρι τέλους, καὶ ἐν ἀγάγκῃ νὰ καταφυγῇ καὶ εἰς τὴν διὰ τῶν ὅπλων λύσιν. Καὶ ἐν τούτοις λέγεται ὅτι αὐτὸς ὁ Βεῖκ ἐφρέντης συνεβούλευσε τὴν Πύλην νὰ ζητῇ συνδιαλλακτικὴ, λέγων ὅτι ἡ Σερβία οὐδαμοῦ νὰ ὑπόκεισῃ 130,000 ἀνδρας! Προαγγέλλονται καὶ ἕτεραι συνδιασκέψεις, ἀλλ' ἐκρατύνθη ἡ πεποίθησις ὅτι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἡ διπλωματία ἐντελῶς ἐμπαιπόνησε.

Τὰ ὄργανα τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως καταφέρονται κατ' αὐτὰς ἀναφανδὸν κατὰ τῆς ἐν Ῥώμῃ γαλλικῆς κατοχῆς, εἰς ταύτην ἀποδίδοντα τὴν εὐθύνην τῶν τελευταίων τολμηρῶν κινημάτων τοῦ Γαριβάλδη. Ἰδοὺ τί λέγει περὶ τούτων ὁ « Ἑωθινὸς Ταχυδρόμος. »

Οὐδεὶς θαυμάζει ὅτι ἡ ἐν τῷ γαλλικῷ « Μηνύτορι » διακοίνωσις περὶ τοῦ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος καὶ τῆς διαγωνῆς τῆν γαλλικῆς κυβερνήσεως ἀπέναντι τοῦ Γαριβάλδη περιέχει τὴν ἐν αὐτῇ ἀπαντωμένην ἐπίσημον διακήρυξιν· ἀλλὰ λυπεῖται βλέπων ὅτι αὕτη δὲν λέγει τι πλειότερον. Ἡ σαρὴς καὶ κατηγορητικὴ εἰδοποίησις, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γαλλων δὲν θ' ἀποσύρῃ ἀπὸ τῆς Ῥώμης τὰ στρατεύματά του, ἀφίνει τὰ πράγματα, ὑπὸ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἔποψιν, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὅπου ἦσαν καὶ πρίν ἢ μᾶλλον, ἕνεκα τῆς σαφηνείας καὶ ἀκριβείας της, ἡ εἰδοποίησις αὕτη τὰ κατέστησε χείρονα.

Δὲν δυσκολευόμεία νὰ ἐπιδοκιμάσωμεν τὴν διακήρυξιν, ὅτι « ἐνώπιον ἀπειλῶν αὐθαδῶν, ἐνώπιον τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν δημαγωγικῆς τινος ἀνταρσίας, τὸ χρέος καὶ ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἀναγκάζουσιν αὐτὴν νὰ προστατεύσῃ τὸν Ἅγιον Πατέρα εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε » ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα, καὶ ἄλλο ζήτημα εἶναι ἐὰν ὁ Ἅγιος Πατὴρ θὰ προστατευθῇ ἀποτελεσματικῶς, παρατεινομένης μιᾶς καταστάσεως πραγμάτων, ἥτις τώρα ἀπειλεῖ διὰ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὅλην τὴν Ἰταλίαν, καὶ τῆς ὁποίας τ' ἀποτελέσματα δύνανται νὰ ἐξαπλωθῶσιν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, μὲ τάχος ὃ οὐδεὶς δύναται νὰ προΐδῃ.

Ἡ βραδύτης ἥτις κατεβλήθη μέχρις οὗ ἐξέλθωσι τὰ πράγματα ἐκ τῆς ψευδοῦς θέσεως, τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλία εἶπεν ἐπανειλημμένως ὅτι θὰ καταπαύσῃ ἐντὸς ὀλίγου, αὕτη προεκάλεσεν εἰς τὴν νότιον Ἰταλίαν φοβερὰν δημεγερσίαν· τώρα λοιπὸν, τὸ νὰ κηρύττεται ἁπλῶς διὰ τοῦ « Μηνύτορος » ὅτι ἡ ψευδὴς θεσις αὕτη δὲν θὰ ἐγκαλειφθῇ, εἶναι ὁ ἀναρμοδιώτερος παντὸς ἄλλου τρόπος πρὸς κατεύνασιν τοῦ ἐπαναστατικοῦ ὀργασμοῦ.

Τὸ νὰ θεωρῇ ἡ Γαλλία προσβαλλομένην τὴν ἀξιοπρέπειαν της ὑπὸ τῶν « αὐθαδῶν ἀπειλῶν καὶ τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν δημαγωγικῆς τινος ἀνταρσίας » εἶναι πρᾶγμα φυσικόν. Ἀλλὰ δὲν ἐμπορεῖ καὶ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰς τοῦτο· ὅτι δηλαδὴ, ἡ αἰτία τοῦ νὰ εὑρίσκεται σήμερον ἐνώπιον τῆς αὐθαδείας τῶν ἐπαναστατῶν, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡνεῴχετο νὰ εὑρίσκεται τόσον καιρὸν ἐνώπιον τῆς αὐθαδείας τοῦ Βατικανοῦ, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς ἀπειλουμένης δημαγωγίας παρέστησαν εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη, καὶ καθ' ὅλους τους τύπους, ἐπισήμους τε καὶ ἡμιεπισήμους, ὄχι μόνον ὡς ἐνδεχόμεναι, ἀλλ' ὡς ἀναπόφευκτοι, ἐὰν ὁ πάπας καὶ οἱ καρδινάλιοί του δὲν ἔστεργον νὰ συμβιβασθῶσι μὲ τὴν Ἰταλίαν.

Μὴ δὲν ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῇ τὸ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Ἁγίου Πατρὸς χρέος, ἢ ἀκόμη καὶ τώρα νὰ συγχωνευθῇ μὲ ἕτερόν τι χρέος οὐχ ἧττον σπουδαῖον, τὸ χρέος τοῦ νὰ μὴ συντεθῇ ἡ Γαλλία πρὸς τὸν πολιτικὸν καὶ ἠθικὸν ἀφανισμὸν τῆς νέας Ἰταλικῆς μοναρχίας;

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἀποφαίνεται, ὅτι « ἡ Γαλλία δὲν ἐγκαταλείπει ἐν κινδύνῳ ἐκείνους ἐφ' ὧν ἐκτείνεται ἡ προστασία της. » Ἀλλὰ ὁ κόσμος τὸ ἐγνώριζε. Πρέπει δὲ τώρα νὰ λάβῃ ὁ κόσμος καὶ ἓν οἰκτρὸν παράδειγμα, ὅτι ἡ Γαλλία ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ δεινὰ ἅτινα μέλλουν νὰ συμβῶσιν ἐὰν, ἐξ ὀλεθρίου τινος πολιτικοῦ σφάλματος, γίνῃ ἀφορμὴ νὰ κρημνισθῇ τὸ ὡραῖον οἰκοδόμημα τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος καὶ ἀνεξαρτησίας, εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὁποίου αὕτη παρέσχε χεῖρα τόσον ἀρωγόν;

Φρονοῦμεν ὅτι οὐδ' ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, οὐδ' οἱ σύμβουλοι αὐτοῦ κατενόησαν τὸν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ῥώμης βαθὺν, καὶ ἀπειρον, καὶ γενικὸν πόθον τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ. Ἡ Ῥώμη ἦτον τὸ κέντρον, ὁ σκοπὸς, ἡ ὑπάτη καὶ ἀκριβεστάτη ἔκφρασις παντὸς ἰταλικοῦ κινήματος. Τὸν ἰταλικὸν πατριωτισμὸν ἐξωγόνουν πρὸ πάντων αἱ κρατοῦσαι ἀναμνήσεις τῆς Ῥώμης. Τὴν ἰταλικὴν φιλοτιμίαν τρέφει πρὸ πάντων ἡ ἀτελεύτητος δόξα τῆς Ῥώμης. Ἐὰν τοῦτο ἦτον ἀληθὲς, ἔτι καὶ εἰς καιροὺς καθ' οὓς δὲν ὑπῆρχεν ἐλαχίστη ἐλπὶς ν' ἀποκατασταθῇ ἡ Ῥώμη προτεύουσα ἑνὸς μεγάλου Κράτους, πόσῳ μᾶλλον τώρα, ἀφοῦ εἰκοσιδύο ἑκατομμύρια Ἰταλῶν συνήχησαν ὑπὸ ἓν μόνον σκῆπτρον; Ἔπρεπε νὰ ὑποθέσῃ τις ποτὲ, ὅτι τὰ αἰσθήματα ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐνεψυχοῦντο ὅταν ἦσαν ἀδύνατοι, δὲν θὰ εἶχον ἐπιδρᾶν καὶ ἰσχὺν παρ' αὐτοῖς, ἀφοῦ θὰ ἐγίνοντο ἰσχυροί;

Ἰδοὺ ὁ μέγας μοχλὸς διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Γαριβάλδης ἐγείρει τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ.

Εἶναι μάταιον τὸ νὰ λέγωσιν, ὅτι οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ ὤφειλον νὰ ἦναι ὑπομονητικώτεροι. Τὸ νὰ φρονῇ τις ὅτι εἰκοσιδύο ἑκατομμύρια ψυχῶν δύνανται νὰ διαπραγματευθῶσιν ὡς διπλωμάται τὰ ζωτικώτατα ζητήματα περὶ τῶν συμφερόντων καὶ τῆς εὐημερίας τῆς πατρίδος των, ζητήματα μὲ τὰ ὁποῖα συνδέονται αἱ ποθειότατα τῶν ἐλπίδων καὶ τὰ ἰσχυρώτατα τῶν παθῶν, εἶναι τόσον μωρὸν, ὅσον εἶναι σχεδὸν τὸ νὰ πιστεύῃ τις ὅτι δύναται νὰ σβεσθῇ πυρκαϊὰ διὰ πυρός.

Πανταχόθεν τῆς Ἰταλίας μᾶς λέγουσιν ὁμοφώνως, ὅτι ὁ ὀργασμὸς ὅστις ἐπικρατεῖ ἐκεῖ σήμερον, εἶναι οὐχ ἧττον γενικὸς (ἂν ὄχι καὶ ὅμοιος) ἐκείνου ὅστις προηγήθη τοῦ πολέμου τοῦ 1859, καὶ τοῦ ἄλλου ὅστις ἀνεφάνη εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐν ἔτει 1860 ἐκστρατείας τοῦ Γαριβάλδη εἰς τὴν Σικελίαν. Οἱ νέοι οἴτινες ἀφίνουσι τὰς ἑστίας των ἵνα ἑνωθῶσι μὲ τοὺς ὑπὸ τὸν Γαριβάλδην ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην τάξιν, καὶ τινες κατάγονται ἐκ τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν τῆς Ἰταλίας.

Πᾶς συμπερασμὸς περὶ τῆς τροπῆς ἣν ὁπφίαν ἐνδέχεται νὰ λάβωσι τὰ ἰταλικὰ, ὑπάρχει πρωῒ καὶ ἀνωφελὴς, ἕως οὗ μάθωμεν (καὶ θὰ τὸ μάθωμεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν) μέχρι τίνος τὰ τακτικὰ στρατεύματα εἶναι συμπαθῆ πρὸς τὸν Γαριβάλδην. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ ἰταλικὸς στρατὸς δὲν σύγκειται πλέον ἐκ μόνων τῶν παλαιῶν στρατιωτῶν τοῦ Πεδεμοντίου· σήμερον ἔχει ἐν ἑαυτῷ μέγα πλῆθος λομβαρδῶν, τοσκανῶν, ῥωμανιόλων, μάλιστα δὲ νεαπολιτανῶν καὶ σικελιωτῶν. Προσθέσατε τοὺς γαριβαλδιανοὺς, οἵτινες κατεστόχησαν εἰς τὴν τακτικὴν στρατὸν, καὶ οἱ ὁποῖοι πρὶν ἢ πυροβολήσωσι κατὰ τοῦ πρώην ἀρχηγοῦ των, βεβαίως θὰ σκεφθῶσιν ἀρκούντως . . . . καὶ ὁμολογήσατε ὅτι λίαν ἀμφίβολον εἶναι, ἂν οἱ στρατηγοὶ δύναται νὰ ἔχωσι μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἰταλικὰ στρατεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνετέθη ἡ καταστολὴ τοῦ γαριβαλδιανοῦ κινήματος· ἐὰν δὲ ἡ ἐμπιστοσύνη αὕτη ἀπεχῇ, ὄχι μόνον τὸ ὑπουργεῖον Ῥατάτση πρέπει νὰ παραιτηθῇ, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλλο ὑπουργεῖον σχηματισθησόμενον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς στενῆς συμμαχίας μεταξὺ τῶν κυβερνήσεων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, θὰ εἶναι ἀδύνατον.

Τοιαύτην ἀπροσδόκητον ἔκβασιν θὰ ἐλάμβανε πᾶσα κυβέρνησις ἰταλικὴ, ἱδρυμένη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐκτελεῖν ἀναφανδὸν καὶ ἐν πάσῃ περιστάσει τοὺς πόθους τοῦ Κεραμεικοῦ, ἢ καὶ τῆς Ῥώμης αὐτῆς, -- ἐὰν ἦναι ἀκριβὴς τοιαύτη τις πληροφορία, ἣν ἔχομεν.

Τὸ κατὰ τῆς κληρικῆς κυβερνήσεως μῖσος λαμβάνει ἐν τάχει μυσαρότατον σχῆμα· τὸ σχῆμα φονικῆς συνωμοσίας κατὰ τῶν ἱερέων· ἤδη μάλιστα ἐφονεύθησαν δύο ἱερεῖς. Ὥστε δὲν ἐπετεύχθη οὔτε ὁ σκοπὸς ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἠγωνίσθησαν τοσοῦτον· δηλαδὴ ἡ διὰ τῆς παρουσίας ἑνὸπλου γαλλικῆς δυνάμεως ἐλπιζομένη προσωπικὴ ἀσφάλεια τοῦ προστατευομένου σώματος.

μνει χρόν ἔξω τί; κάμνει πολὺ κρύο! Τοῦλάχιστον ἐπῆρε τὸ ἐπανωφόρι του, νὰ σκεπασθῇ; Αὔριον θὰ εἴν' ἐδῶ· δὲν θὰ εἴν' ἐδῶ αὔριον; Αὔριον ἀργά. Αὔριον πλέον τὸ πρωΐ, ὅσα μου ἀδελφῇ, θὰ μὲ εἴπῃτε νὰ φορέσω τὴν μπερνίκα μου ἐκείνη τὴν καλύπτραν, μὲ τοῖς δαντέλλαις. Εἶναι τόπος τὸ Μορμερμέλιον. Ἔγώ, κατὰ καιρὸν, εἶχα ὑπάγει ἕως ἐκεῖ πεζῇ. Δι' ἐμὲ ὁ δρόμος ἦτον πολὺς πλὴν τὰ ἐχήματα ὑπάγουν γρήγορα. Αὔριον θὰ εἴν' ἐδῶ μαζῇ μὲ τὴν Τιτίκα μου. Πόσον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ εἶναι ἀρά γε τὸ Μορμερμέλιον;

Ἡ μοναχὴ, ἥτις οὐδεμίαν εἶχεν ἰδέαν περὶ τῶν ἀποστάσεων, ἀπεκρίθη, — Ὦ! πιστεύω ὅτι θὰ εἴν' ἐδῶ ἕως αὔριον.

— Αὔριον! αὔριον! εἶπεν ἡ Φαντίνα· θὰ ἴδῶ τὴν Τιτίκα αὔριον! Βλέπετε, ὅσα μου ἀδελφῇ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας, δὲν εἶμαι ἄρρωστη πλέον. Εἶμαι τρελλή. Θὲ ἤμουν ἱκανὴ νὰ σηκωθῶ νὰ χορεύσω, ἂν ἤθελαν.

Ἐὰν τις τὴν ἔβλεπε πρὸ δεκαπέντε λεπτῶν, θὰ ἠπόρει διὰ τὴν μεταβολήν της. Τώρα ἦτον ὅλη ῥοδόχρους, ὡμίλει μὲ φωνὴν ζωηρὰν καὶ φυσικὴν, ὅλη της ἡμφρεῖν ἦτον μειδίαμα. Ἐκ διαλειμμάτων ἐγέλα καὶ ὡμίλει σιγηλῶς. Ἡ χαρὰ τῆς μητρὸς εἶναι χαρὰ σχεδὸν ἀβέβαιη.

— Ἀ! τώρα, εἶπεν ἡ μοναχὴ, ἰδοὺ εἶναι εὐχαριστημένη· ὑπάνδρευμα, μωῦ ὁμίλεις.

Ἡ Φαντίνα ἔθεσε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, καὶ ἐπεμείνατο σιγῇ. — Ναὶ, πλάγιασε, πλάγιασε· ἔσο φρόνιμη, ἔσο ἥσυχη· τὸ ἐπράξαμεν. Ἔχει δίκαιον ἡ ἁγία Σεμπλιτία. Ὅλοι ἔχουν δικαιότερον μέρος ἀπ' ἐμένα. Δίκαιον.

Ἐὰν ὡς ἐκ τοῦ πάθους αὐτῆς ἐπιστεύετο ἡ μετανοιωθῇ, ἤνοιξε μεγάλους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔκλαυσε μόνον, καὶ οὐδὲν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰς ἐκφράσεις τῆς κλίνης, ἐλπίζουσα ἀποστολὴν ἀπὸ τὴν ἀδελφήν.

Ἐπὶ τέλους ἔβλεψε, ἀφοῦ ἐκλαύσε ἐπὶ πολὺ, ἔλθεν ὁ ἰατρός. Ἤδη ὅτι ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ ἐξέλθῃ ἡ μοναχὴ, ἐπλησίασε ἀθορύβως τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς. Ἤρωτεν ὀλίγον καὶ ἐξήτασε τὴν ἀσθενῆ· εἶτα ἐστράφη πρὸς τὴν μοναχὴν καὶ εἶπε τὰ μεγάλα λόγια· ἐκείνη ἐκατάλαβε ἀμέσως ὅτι θὰ ἀφίσουν τὴν ἀσθενῆ ἐλεύθερον ἐν τῷ σπιτίῳ αὐτῆς;

— Κυττάξετε, ἐπρόσθεσεν ἡ Φαντίνα· ἴσα εἶναι ὁ τόπος, ὅσος χρειάζεται.

Ὁ ἰατρὸς ἔλαβε κατὰ μέρος τὴν μοναχὴν, καὶ αὕτη τὸν ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα· ὅτι ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἔμελλε νὰ παραιτείνῃ τὴν ἀπουσίαν του μίαν ἢ δύο ἡμέρας, καὶ ὅτι, ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, ἐνόμισαν καλὸν ν' ἀρίσωσι τὴν ἀσθενῆ νὰ φρονῇ ὅτι ὁ κύριος δήμαρχος ὑπῆγεν εἰς τὸ Μορμερμέλιον ὅτι τέλος πάντων ἦτον πιθανὸν καὶ νὰ ἐμάντευεν ἡ Φαντίνα τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἰατρὸς ἐπήνεσεν. Ἐπληησίασε δὲ πάλιν εἰς τὴν κλίνην τῆς νοσούσης. Αὕτη, ἀποτείνασα ἐκ νέου τὸν λόγον πρὸς αὐτὸν, — Ξεύρετε, εἶπεν· ὅταν θὰ ἐξυπνᾷ τὸ πρωΐ, τὸ πουλάκι, θὰ τῆς λέγω καληνέρα, καὶ τὴν νύκτα, ἐγὼ ἥτις δὲν κοιμοῦμαι, θὰ τὴν ἀκούω νὰ κοιμᾶται. Ἡ μικρὴ τῆς ἡ ἀναπνοὴ θὰ μοῦ κάμνει καλόν.

— Δός με τὸ χέρι σου, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Ἔτεινε τὴν χεῖρά της ἀμέσως, καὶ ἀνέκραξε γελῶσα, — Ἀ! ἀγκαλὰ δὲν ζεύρετε! ἐγὼ πλέον ἰατρεύθηκα. Ἡ Τιτίκα θὰ ἔλθῃ αὔριον.

Ὁ ἰατρὸς ἐθαύμασεν. Ἀληθῶς ἡ ἀσθενὴς ἦτον καλήτερα· ἡ ἀναπνοή της ἐλευθερωτέρα· ὁ σφυγμὸς ἐυρωστότερος. Εἶδος ὑγείας ἐπελθούσης αἰφνιδίως ἀνεζωογόνησε τὸ ταλαίπωρον αὐτὸ ἐξηντλημένον σῶμα.

— Σᾶς εἶπε, κύριε ἰατρὲ, ἡ ὁσία ἀδελφὴ, ὅτι ὁ κύριος δήμαρχος ὑπῆγε νὰ ζήτῃσῃ τὴν μικρήν;

Ὁ ἰατρὸς ἐπύστησε σιωπὴν καὶ ἀπορυγὴν πάσης δυσκρέστου συγκινήσεως. Ἀπέταξε νὰ δοθῇ εἰς τὴν νοσοῦσαν κινίνον, καὶ, ἐὰν ἐπανήρχετο εἰς αὐτὴν διὰ νυκτὸς ὁ πυρετὸς, ἰατρικὸν τι σχετήριον. Ἀναχωρῶν δὲ, εἶπεν εἰς τὴν καλογραΐαν -- Εἶναι καλήτερα. Ἐὰν κατ' εὐτυχίαν ἤρχετο αὔριον ὁ κύριος δήμαρχος μὲ τὸ παιδὶ, τίς οἶδε; Πολλάκις ἔγιναν τόσον παράδοξοι κρίσεις εἰς τὰς ἀσθενείας, ὥστε τὰς ἔκφυγν διὰ μιᾶς γνωρίζω ὅτι ἡ παρουσία εἶναι μία ἀργανικὴ ἀσθένεια, καὶ μάλιστα πολὺ προχωρημένη, ἀλλὰ τόσον μυστήριον ἐνυπάρχει εἰς αὐτὰ ἔλα! Ἴσως καὶ τὴν σώσωμεν.

Ζ'.

Ὁ ἀριχθεὶς ὁδοιπόρος λαμβάνει μέτρα ἵνα πάλιν ἀναχωρήσῃ.

Ἦτον ὥρα ὀγδόη σχεδὸν τῆς ἑσπέρας, ὅταν τὸ καλαθάμαξον, τὸ ὁποῖον ἀρίσαμεν καθ' ἑδὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ταχυδρομείου, εἰς τὸ Ἄρρασον. Κατέβη δ' ἐξ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἠκολουθήσαμεν μέχρι τούδε, καὶ τὸν μὲν δεύτερον ἵππον, ὃν εἶχε προσλάβει, ἀπέπεμψε, τὸν δὲ μπρῶν καὶ λευκὸν ἐκείνον ἤγαγε μόνος εἰς τὸν σταῦλον· ἔπειτα ὤθησε τὴν θύραν μιᾶς αἰθούσης, ὅπου ἦτον τὸ σφαιριστήριον, καὶ ἐκάθησε πλησίον μιᾶς τῶν τραπεζῶν. Ἔλεγε νὰ διανύσῃ τὸν δρόμον ἀπὸ Μ. ἐπὶ Μ . . . εἰς Ἄρρασον ἐντὸς ἐξ ὡρῶν, καὶ ἐχρειάσθησαν δεκατέσσαρες ὧραι. Ἡ συνείδησίς του δὲν ἔτυπτε διὰ τὴν βραδύτητα ταύτην, διότι δὲν προῆλθεν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἦτον δυσρεστημένος ὅτι ἐβράδυνε.

Εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ τοῦ ξενοδόχου εἰς τὴν αἴθουσαν. -- Ἀγαπᾷ ἐδῶ νὰ κοιμηθῇ ὁ κύριος; Ἐδῶ θὰ δειπνήσετε;

Ὁ ὁδοιπόρος ἔνευσεν ἀρνητικῶς.

— Ὁ ὑπηρέτης τοῦ σταύλου λέγει, κύριε, ὅτι εἶναι πολὺ κουρασμένον τὸ ἄλογον μὲ τὸ ὁποῖον ἤλθετε.

-- Πῶς δηλαδή; εἶπεν ὁ ὁδοιπόρος, αὔριον θὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀναχωρήσῃ πάλιν;

-- Ὦ! κύριέ μου· χρειάζεται, τὸ ὀλιγώτερον, δύο ἡμερῶν ἀνάπαυσιν.

-- Δὲν εἴν' ἐδῶ τὸ γραφεῖον τοῦ ταχυδρομείου;

-- Μάλιστα, εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν αὐλήν.

Ἡ ξενοδόχος τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦτο· ἔδειξε τὸ διαβατήριόν του, καὶ ἠρώτησεν ἂν ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ . . . κατ' αὐτὴν ἐλείνην τὴν νύκτα, λαμβάνων θέσιν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν ὄχημα. Εὐτυχῶς, εὑρέθη ἡ πλησίον τοῦ ταχυδρόμου θέσις διαθέσιμος· ἐκράτησεν αὐτὴν καὶ ἐπλήρωσε τὸ ἀγώγιον. -- Προσέξετε, κύριε, τὸν εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου, νὰ εὑρεθῆτε, ἐδῶ ἀκριβῶς εἰς τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε θ' ἀναχωρήσετε.

Τοῦτον γενομένου, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου εἰς τὰς ἀγυιὰς τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε μέχρι τούδε. Οἱ δρόμοι ἦσαν σκοτεινοὶ, αὐτὸς δ' ἐπροχώρει εἰς αὐτοὺς τυχαίως, ἀποφεύγων νὰ ἐρωτᾷ τοὺς διαβάτας ὅπως τὸν ὁδηγήσωσι. Τέλος, εἶδεν ὅτι ἐχάνετο ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου τῶν ὁδῶν, καὶ μετὰ τινα διστεγμὸν ἀπεφάσισε ν' ἀποταθῇ εἰς ἕνα διαβάτην, κρατοῦντα εἰς χεῖρας φανάριον.

-- Κύριε, λέγει πρὸς αὐτὸν, ἀφοῦ εἶδεν ὀπίσω του, ὡς φοβούμενος μὴ ἀκούσῃ κἀνείς τὴν ἐρώτησίν του· ποῦ κεῖται, σᾶς παρακαλῶ, τὸ δικαστήριον;

-- Θὰ εἶσθε ξένος, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πολίτης ἐκείνος, ἀνὴρ μέσης ἡλικίας. Ἐμπορεῖτε νὰ ἔλθετε μαζῇ μου, διότι κ' ἐγὼ πάγω

ΧΕΙΡ ΘΕΟΥ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΥΧΑΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

(Ἴδε ἀριθ. 163—Α.)

Δὲν ἠνοίχθησαν ἐπὶ ματαίῳ εἰς τοὺς Ἕλληνας αἱ πρὸς βορρᾶν ἀχανεῖς χῶραι, ἃς κατῴκουν λαοὶ βάρβαροι μὲν τότε καὶ ἀλλότριοι πάσης γνώσεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ μέλλοντες βραδύτερον νὰ ἀσκήσωσιν ἐπιῤῥοὴν μεγάλην ἐπὶ τῆς τύχης ὅλων σχεδὸν τῶν ἐθνῶν. Ὁ πρὸς διάδοσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ζῆλος, ὅστις ἔῳλεξε τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τοῦ σχίσματος, κατέστησε τὴν ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις πηγὴν τῆς πίστεως καὶ παντὸς τοῦ καινωνικοῦ βίου. Αὕτη ἡ Ἐκκλησία ἔδωκεν ἕκτοτε ἀποστόλους εἰς τοὺς σλαβικοὺς λαούς, καὶ ἅμα ἱδρυθείσης μεταξὺ αὐτῶν τῆς Ἐκκλησίας, αὕτη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐπεμπεν αὐτοῖς κατηχητὰς καὶ ἱεράρχας. Αὕτη, ὡς φιλόστοργος μήτηρ, ἀνήγειρε τὴν ῥωσσικὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ οὕτω, χαριτι τῆς θείας Προνοίας, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, πολὺ πρὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, διεδόθη μεταξὺ τῶν λαῶν ὅλων ὅσοι κατοικοῦσιν εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου μέχρι τῆς Παγωμένης θαλάσσης, ἵνα ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἦτις, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, φράσῃ ἐγγίσασα εἰς τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς, ἀνακτήσῃ ἐν τοῖς βορείοις λαοῖς νέαν καὶ ἀσφαλῆ πατρίδα.

Ἐνταῦθα δὲ ἠψάμεθα θέματος τὸ ὁποῖον, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶναι ὡς πρὸς τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς ἄξιον ἰδιαιτέρας μελέτης, ἀφ' ἑτέρου δὲ χρησιμεύει ἰδίως πρὸς διασάφησιν τοῦ ἀντικειμένου περὶ οὗ πραγματευόμεθα.

Ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία συνδέεται μετὰ τοῦ εὐρυτάτου ἐκείνου ῥωσσικοῦ Κράτους διὰ στενοτάτων δεσμῶν. Ἐντεῦθεν βλέπει ἔκαστος ἐνάρετος ὁπόσην ἀποκτᾷ βαρύτητα ἐπὶ τῶν παρόντων χρόνων, καὶ ὁπόσας παρέχει ἐλπίδας διὰ τοὺς μέλλοντας! Προωρισμένη οὖσα θεόθεν ἵνα αὐγάσῃ διὰ τοῦ φωτὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως τοὺς λαοὺς τοιούτου ἀπεράντου κράτους, καὶ καταδείξῃ αὐτοῖς τὴν ὁδὸν ἥτις ἄγει πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον, ὠφελεῖ ἀναποφεύκτως, δυνάμει τῶν εἰδικῶν σχέσεων αὐτῆς μετὰ τῆς Ῥωσσίας, νὰ λάβῃ κατόπιν ἐπιῤῥοὴν μεγάλην εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους ἐκείνου· εἰς τε τὴν πνευματικὴν ζωὴν, καὶ εἰς τὰς προόδους καὶ τύχας αὐτοῦ. Ἐὰν λοιπὸν θεωρήσωμεν ὁποῖον εἶναι ἤδη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τὸ ῥωσσικὸν Κράτος τοῦτο, ἕως ποῦ ἐξέτεινε τὰ μεθόρια του, ὁποίαν κέκτηται δύναμιν, μετὰ πόσης ἰσχύος καὶ πολιτικῆς ἐξουσίας ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ τέλος, τίνας αὐξήσεως εἶναι ἐπιδεκτικόν· ἐὰν ταῦτα πάντα διανοηθῶμεν, ἀληθῶς κυρευόμεθα ὑπὸ θαυμασμοῦ διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιῤῥοῆς ἣν ἡ στενὴ μεταξὺ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ῥωσσικοῦ Κράτους ἕνωσις μέλλει νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς Εὐρώπης, πολιτικῶς τε καὶ θρησκευτικῶς.

Μὴ βλέπητε δὲ μόνον τὸ μέρος τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς κατοικοῦμεν. Το ῥωσσικὸν Κράτος, πρὸς ἀνατολὰς δὲν περιορίζεται ὑπὸ τῆς γραμμῆς ὅπου λήγει ἡ ἡμετέρα Εὐρώπη, ἀλλὰ περιλαμβάνει μέγα μέρος τῆς Ἀσίας. Ἀπειράριθμοι λαοὶ ὑπόκεινται εἰς αὐτὸ, ἐκτεινόμενοι μέχρι τῶν ἀπωτάτων ἐσχατιῶν τῆς Ἀνατολῆς Εἶναι ἡνωμένοι μετὰ τῆς Ῥωσσίας διὰ δεσμῶν ἀμοιβαίων λαοί, ὧν αἱ μεμακρυσμέναι καὶ κεκρυμμέναι χῶραι ὑπάρχουν σχεδὸν ἀπρόσιτοι εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ἵνα ἴδωμεν λοιπὸν ὁποῖα ἔχει πλεονεκτήματα διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς ἐκείνους τοὺς λαούς, χρεία νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀχανὴς αὕτη τοῦ ῥωσσικοῦ Κρατους ἔκτασις· διότι, ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἐκτείνεται, ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἐνέργειαν καὶ ἰσχύν. Ἤδη ἅπασα ἡ δυτικὴ Σιβηρία ὑπεστάγη εἰς Χριστὸν διὰ τῶν προσπαθειῶν της, καὶ κκθκάζῃν νέοι λαοὶ ἑνωτίζονται τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος· οἱ Καλμοῦκοι, οἱ Βουριάται, οἱ Σουγγοῦσοι, οἱ Μορδουανοὶ, οἱ Βοτιακοὶ καὶ ἄλλαι φυλαὶ, ὧν τα ὀνόματα μόλις δυνάμεθα νὰ προφέρωμεν. Ἔτι δὲ καὶ οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ φύσις τῶν χωρῶν αὐτῶν δὲν ἐπέτρεπε μέχρι τοῦδε νὰ διδαχθῶσι τὴν χριστιανικὴν πίστιν, δι' ἣν αἰτίαν οὐδ' οἱ Ἄγγλοι ἠδυνήθησαν νὰ πλησιάσωσιν εἰς αὐτοὺς, ἀκροῶνται σήμερον τὴν φωνὴν τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐπὶ τῶν μέῳρίων δὲ τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας αὕτη ἴδρυσεν ἐπισκοπικὰς ἕδρας, ὄχι ὑπὸ πολιτικῶν σκοπῶν φερομένη, ἀλλ' ὑπὸ μόνου τοῦ πόθου ὅπως διαχύσῃ καὶ παγιώσῃ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν· διὸ συγχρόνως συστήνει σχολεῖα καὶ ἐκδίδει μεταφράσεις τῆς ἱερᾶς Γραφῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀρκοῦσι πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐκπληροῖ σήμερον τὴν θείαν καὶ ὑψηλὴν αὐτῆς ἀποστολὴν, διανέμουσα τὴν ἐξοχωτάτην δωρεὰν τῆς θείας ἀγαθότητος, τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, εἰς ἅπαντας τοὺς λαοὺς οἵτινες οἰκοῦσιν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἀσίας καὶ εἰς τὸ ἐνδότερον αὐτῆς. Ἤναψεν οὖτω τὴν ὀᾷδα, τὴν φωτίσουσαν μίαν ἡμέραν ὅλον ἐκεῖνο τὸ εὐρύτατον μέρος τῆς οἰκουμένης.

Ἐὰν δὲ ταῦτα πάντα ἀνάγωνται κυρίως εἰς τὴν ἐξωτερικὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, μὴ ὑπολάβητε ὅτι ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν παρέχει μεγάλας ἐλπίδας ὠφελείας καὶ εἰς την παροῦσαν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ χριστιανισμοῦ. Οἱ λαοὶ τῆς Ῥωσσίας πολιτίζονται ἐπὶ μᾶλλον, διότι ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ συντείνῃ τὸ δόγμα ὃ πρεσβεύουσι καὶ εἰς διανοητικὴν πρόοδον αὐτῶν ἐπίσης. Ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐγκαίρει οὐδὲ φοβεῖται τὰ φῶτα ἄτινα ἐπιχέουσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αἱ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι, μαλιστα δὲ ἡ συνετὴ χρῆσις καὶ ἡ ὑγιὴς ἐξήγησις τῆς ἱερᾶς Γραφῆς. Μάρτυς δὲ τούτου ἡ ἐπιδιόρθωσις τῶν λειτουργικῶν βιβλίων καὶ τῆς μεταφράσεως τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, γενομένη ἤδη ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ δεκάτου ἑβδομου αἰῶνος. Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, δὲν θεωρήθησαν ὡς αἱρετικοὶ οἱ προκαλέσαντες καὶ οἱ ἀσπασθέντες τὰς ἐπιδιορθώσεις, ἀλλ' οἱ ὑπὸ τ' ὄνομα Ῥασκολνίκων ἐπιμείναντες εἰς τὰς παλαιὰς πλάνας αὐτῶν. Ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Πέτρου ἤρξισαν νὰ ἱδρύωνται πανταχόσε σχολεῖα, διαδίδονται ἐν τοῖς Ῥωσσοις μετὰ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἀγάπης· οὐδ' ἐβρσδυνον νὰ προκύψωσιν οἱ καρποί. Ἡ ῥωσσικὴ Ἐκκλησία παρήγαγεν ἤδη τοὺς Προκόπωιτς, τοὺς Ἰαβδρσκας, τοὺς Πετρῶφ, τοὺς Πλατωνας, τοὺς Εὐγενίους, τοὺς Φιλαρέτους, Γρηγορίους, Ἰνοκεντίους, Ἀθανασίους, Μακκρίους καὶ ἄλλους ἄνδρας οἵτινες, κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἐφημίσθησαν διὰ τὴν εὐσέβειαν, σοφίαν καὶ ἐπιστήμην αὐτῶν, καὶ τῶν ὁποῖων τὰ θεολογικὰ καὶ θρησκευτικὰ πονήματα φέρουσι τὴν σφραγῖδα εὐρυτάτης γνώσεως, βαθυτάτης κρίσεως καὶ ἀληθοῦς εὐαγγελικῆς ἀγνότητος καὶ ἁπλότητος.

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

Ῥαγούζα, 12 24 αὐγούστου. — Ἡ εἰς Κετίγνην ἐπάνοδος τῆς χήρας πριγκηπέσσης Δαρίνκας ὀλίγῳ δεῦν καθίστατο ἀφορμὴ ἐθνικοῦ δυστυχήματος. Ὁ ἡγεμὼν ἠθέλησε να γίνῃ αὐτοσχεδιό τις ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς συγγενοῦς του. Διαρκούντων τῶν πυροβολισμῶν, μία σφαῖρα διηυθύνθη κατὰ τοῦ πρίγκηπος. Ὁ ἵππος του, τραυματισθεὶς εἰς τὸ μέτωπον, ἔπεσε νεκρὸς, ἀλλ' οὗτος ἔμεινεν ἀνέπαφος. Ἡ φονικὴ αὕτη ἀπόπειρα, γενομένη διὰ λόγους πολιτικοὺς, ἐξετελέσθη ὑπὸ δύο ἀδελφῶν, ὧν ὁ εἷς, ὁ μᾶλλον ἐνοχοποιούμενος, κατώῤθωσε νὰ δραπετεύσῃ εἰς τὸ αὐστριακὸν ἔδαφος. Εἰς Κετίγνην ἐπικρατεῖ κατ' ἐπιφάνειαν ἡσυχία, ἀλλὰ πάντες εἶναι λίαν τεταραγμένοι, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος παραδοχῆς τοῦ τελεσιγράφου τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός του Μίρκου. Ἐν τῷ τελεσιγράφῳ τούτῳ, τὸ ὁποῖον θὰ τεθῇ ὡς βάσις τῆς συνθηκολογίας, οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ τῆς ὑποταγῆς τοῦ Μαυροβουνίου εἰς τὴν Πύλην. Ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς, γνώσκων τὴν ἀντίστασιν τοῦ Μίρκου, διοργανίζει τὰ στρατεύματά του, ὅπως εἶναι ἕτοιμός διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ζουπάζης δὲν νομίζουσι δυνατὴν τὴν εἰρήνην, καὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ μεταφέρωσι τὰς οἰκογενείας καὶ τὰς περιουσίας των εἰς τὸ αὐστριακὸν ἔδαφος.

Ὁ Φερὶκ Ἀχμὲτ πασσᾶς κατέλαβε μετὰ χιλιάδων τινῶν ἀνδρῶν το Κερστάζ ἐν τῇ Ἐρζεγοβίνῃ, θέλων, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ Νιξίκ. Ὁ Βουκάλοβιτς εὑρίσκετο εἰς το Γράβ, ὅπου συναθροίζει τοὺς ὁπαδούς του.

Ἡ Ἐφημερὶς τῆς Αὐγούστης ἀναγγέλλει ὡς ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ὅτι ὁ ἡγεμὼν τῆς Σερβίας θὰ συγκαλέσῃ περὶ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς μηνὸς τὴν Σκουπτσίναν εἰς Τοπτσιδέρ, πόλιν μικρὸν ἀπέχουσαν τοῦ Βελιγραδίου, ὅπως ἀποφανθῇ αὕτη περὶ τῆς εἰρήνης ἢ τοῦ πολέμου. Ὁ Γαρασανίν, ὅστις ἐδιχονόει μὲ τὸν πρίγκηπα περὶ δευτερευόντων τινῶν ζητημάτων, συγκατετέθη νὰ διαμείνῃ εἰς τὰ πράγματα μέχρις οὗ ψηφίσῃ τὰ δόξαντα αὐτῇ ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις.

Ἡ γερμανικὴ ἐφημερὶς φοβεῖται μὴ τὸ κόμμα τῶν μετρίων, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀφωσιωμένον εἰς τὸν πρίγκηπα, δυσκόλως δυνηθῇ νὰ καταστεῖλῃ τὸ κίνημα, διότι, κατ' αὐτὴν, 'αἱ Σκουπτσίναι ὑπῆρξαν πάντοτε ἐλέθριαι εἰς τὴν Σερβίαν, καὶ ἡ μέλλουσα ἀναμφιβόλως θὰ ἔχῃ σποῦδαιότατατα ἀποτελέσματα.

ΙΤΑΛΙΑ.

Λανθασμένως ἀνήγγειλεν ὁ τηλέγραφος ὅτι ὁ Γαριβάλδης μετέβη εἰς τὴν στερεὰν ἐπὶ ἀγγλικοῦ πλοίου. Κατ' ἀκριβεστέρας εἰδήσεις, ἡ μετάβασις ἐγένετο διὰ δύο ἀτμοπλοῖων ἐκτελούντων συνήθως ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν καὶ φερόντων σημαίαν ἰταλικὴν. Ἀναιρεῖται ἐπίσης καὶ ἡ πρώτη εἴδησις ὅτι, κατὰ τὴν θαλασσοπλοΐαν ταύτην, ὁ Γαριβάλδης συνοδεύετο ὑπ' ὀλιγίστων μόνον φίλων· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς πάλιν τῶν ἐθελοντῶν οὗς δίδουσιν ὡς συνοδίαν εἰς τὸν ἰταλὸν πατριώτην, ἀναβαίνων μέχρι δύο χιλιάδων, φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως πεπλασμένος, διότι μόνον ὁ Μέγας Ἀνατολικὸς δύναται νὰ περιλάβῃ τοσοῦτον πλῆθος. Ἐν γένει περὶ πάντων τούτων διαδίδονται τόσα ψεύδη καὶ ὑπερβολαὶ, ὥστε μόνον ἀφ' οὗ κατασιγασθῶσι τὰ πάθη, θὰ δυνηθῇ ἡ ἱστορία νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ γεγονότα· Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀπόπλου τοῦ Γαριβάλδη ἐστάθμευον εἰς τὸν λιμένα τῆς Κατάνης δύο ἰταλ. φρεγάται, οἱ πλοίαρχοι τῶν ὁποίων, ὡς γνωστὸν, εἰστίχθησαν εἰς δίκην· λέγεται δὲ ὅτι αὐτοὶ, δικαιολογούμενοι, εἶπον ὅτι αὐτοὶ μὲν διέταξαν τὴν σύλληψιν τῶν πλοίων τοῦ Γαριβάλδη, ἀλλ' ὅτι τὰ πληρώματα ἠρνήθησαν νὰ ὑπακούσωσιν.

Περίεργος εἶναι καὶ ἡ δικαιολογία λειποτάκτου τινὸς ἀκροβολιστοῦ, ὅστις συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν περὶ τῶν αἰτίων τῆς λειποταξίας. «Τί νὰ σᾶς εἰπῶ; Ὅτε ἀπετέλουν μέρος τῆς φρουρᾶς τοῦ Πανόρμω, ἔβλεπον καθ' ἑκάστην τὸν Γαριβάλδην νὰ ἐξέρχηται ἐφ' ἁμάξης μετὰ τῶν βασιλοπαίδων καὶ τοῦ νομάρχου Παλλαβιττσίνου. Πῶς ἠδυνάμην λοιπὸν νὰ ὑποθέσω ὅτι δὲν ἦτο συνεννοημένος μετὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς κυβερνήσεως;»

Κατὰ τὸν Ἕσπερον, ὁ Γαριβάλδης ἐκδίδει διπλώματα ἀξιωματικῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρώτη ῥωμαϊκὴ λεγεών.»

ΓΑΛΛΙΑ.

Ὁ πρίγκηψ Ναπολέων ἀπεδήμησε πρό τινων ἡμερῶν ἐκ Παρισίων, ἀπερχόμενος, κατὰ τὴν κοινὴν φήμην, εἰς τὰ ἐν Ἐλβετίᾳ κτήματά του. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατόπιν οὐδεμία εἴδησις ἐλήφθη περὶ τῆς εἰς Ἐλβετίαν ἀφίξεώς του, καὶ παρετηρήθη ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ, πριγκηπέσσα Κλοτίλδη, ἐλάμβανε συχνότερον ἢ ἄλλοτε τηλεγραφήματα ἐκ Τουρίνου, ἐπιστεύθη ὅτι τὸ εἰς Ἐλβετίαν ταξείδιον ἦτον πρόσχημα, καὶ ὅτι ὁ γαμβρὸς τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ ἐπεσκέφθη κρυφίως τὸ Τουρῖνον, ὅπως συνδιαλεχθῇ διὰ ζώσης μετὰ τοῦ πενθεροῦ του περὶ τῆς παρούσης ἐν Ἰταλίᾳ κρίσεως. Ἄλλοι πάλιν λέγουσιν ὅτι, οὐχὶ αὐτὸς ὁ πρίγκηψ, ἀλλ' ὁ ἐπιστήθιος φίλος καὶ ὑπα-

---

πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Αἱ δίκαι γίνονται τώρα, πρὸς τὸ παρὸν, εἰς τὸ νομαρχεῖον, ἐπειδὴ ἐπισκευάζεται τὸ κτίριον τοῦ δικαστηρίου.

— Καὶ αὐτοὶ συνέρχονται καὶ οἱ Ἔνορκοι;

— Ναί, μάλιστα. Ἀποχαίρομαι ὅμως ὅτι θὰ εἶναι ὀλίγον ἀργὰ, ἂν ὁ κύριος θέλῃ νὰ παρευρεθῇ εἰς κἀμμίαν δίκην. Συνήθως αἱ συνεδριάσεις τοῦ κακουργιοδικείου τελειώνουν εἰς τὰ ἓξ ὥρας τῆς ἑσπέρας.

Ἐν τούτοις ἔφθασαν ἀρκέτωρι εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν, ὅπου ἔκειτο τὸ νομαρχεῖον, καὶ ὁ πολίτης, δείξας εἰς τὸν ξένον τέσσαρα παράθυρα ἐπιμήκη, περωτισμένα, ἐπὶ τῆς προσόψεως μεγάλης τινος οἰκοδομῆς σκοτεινῆς, — Ἰδοὺ, εἶπε· παρατηρεῖτε τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα παράθυρα; Αὐτὰ εἶναι τῆς αἰθούσης τῶν Ἐνόρκων. Ἔχετε τύχην, κύριε· βλέπω μέσα φῶς, καὶ, ὡς φαίνεται, ἀκόμη δὲν ἐτελείωσεν ἡ συνεδρίασις. Εἶναι κἀμμία δίκη διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρεσθε; ἢ ἴσως θὰ παρουσιασθῆτε ὡς μάρτυς;

—Ὄχι, δὲν ἔρχομαι διὰ κἀμμίαν ὑπόθεσιν· ἔχω μόνον νὰ ὁμιλήσω μ' ἕνα δικηγόρον.

— Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ θύρα· εἶναι ἐκείνη ἐκεῖ, ὅπου στέκει ὁ στρατιώτης. Θ' ἀναβῆτε μίαν μεγάλην κλίμακα, καὶ θὰ εὑρεθῆτε εἰς τὸ δικαστήριον.

Μετὰ τινα λεπτὰ, ὁ ξένος εὑρέθη τωόντι εἰς μίαν αἴθουσαν, ὅπου ὑπῆρχε κόσμος πολὺς, καὶ τῇ δὲ κἀκείσε συνηθροισμένοι ἄνθρωποι συνομιλοῦντες χαμηλῇ τῇ φωνῇ, μεταξὺ των ὁποῖων καὶ δικηγόροι μὲ τὰς μελαίνας ἐσθῆτάς των.

Θλίβεται πάντοτε ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου βλέποντος τοὺς μελανείμονας ἀνθρώπους ἐκείνους τοῦ δικαστηρίου, συνηγμένους εἰς σωρὸν, καὶ λαλοῦντας μωσηρωδῶς παρὰ τὰς θύρας τῶν δωμάτων τῆς Θέμιδος. Σπανίως ἀκούεται ἐξ αὐτῶν φιλανθρωπία καὶ οἰκτιρμὸς, ἀλλὰ συνήθως προῤῥήσεις καταδικῶν. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁμιλοι φαίνονται εἰς τὸν διαβατικὸν θεατὴν ὡς τόσαι κυψέλαι σκοτειναὶ, ὅπου πνεύματα βομβοῦντα τεκταίνουσιν ἀπὸ κοινοῦ παντὸς εἴδους ζοφώδη οἰκοδομήματα.

Ἡ αἴθουσα αὕτη, ἂν καὶ εὐρυτάτη, ἐρωτῶμεν ὑφ' ἑνὸς μόνου λαμπτῆρος· διεγώρισε δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ δώματος ὅπου εὑρίσκοντο οἱ Ἔνορκοι μία θύρα δίφυλλος, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐφαίνετο κλειστή. Τόσοι σκιὰ ὑπῆρχεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὥστε ἀπηυθύνθη ἀφόβως εἰς τὸν πρῶτον δικηγόρον τὸν ὁποῖον ἀπήντησε, καὶ — Κύριε, τὸν εἶπε, ποῦ εὑρίσκεται ἡ ὑπόθεσις;

— Ἐτελείωσε, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος.

— Ἐτελείωσε!

Μὲ τοιοῦτον τόνον ἐπρόφερε ταύτην τὴν λέξιν, ὥστε ὁ δικηγόρος ἐστράφη πρὸς αὐτόν. — Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, εἶσθε ἴσως συγγενής;

—Ὄχι· ἐβῶ δὲν γνωρίζω κανένα. Καὶ κατεδίκασαν οἱ δικασταί;

— Ἐνομίζετε πῶς ἄλλως ἦτον δυνατόν!!

— Εἰς τὸ κάτεργον; . . .

— Διὰ βίου.

— Ἀπεδείχθη λοιπὸν ἡ ταὐτότης; ἠρώτησε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσθεῖσαν.

— Ποία ταὐτότης, κύριέ μου; Δὲν ἦτον γ' ἀποδειχθῇ ταὐτότης κἀμμία. Ἡ ὑπόθεσις ὑπῆρχεν ἀπλουστάτη. Αὐτὴ ἡ γυνὴ εθανάτωσε τὸ τέκνον της· ἡ παιδοκτονία ἀπεδείχθη· οἱ Ἔνορκοι δὲν παρεδέχθησαν τὴν προμελέτην· κατεδικάσθη λοιπὸν διὰ βίου.

— Γυνὴ λοιπὸν ἦτον;

— Βέβαια. Ἡ Λιμούση λεγομένη. Ἀλλὰ περὶ τίνος λοιπὸν μ' ἐρωτᾶτε;

— Τίποτε· ἀλλ' ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ δίκη, διατί περιμένει ἀκόμη ὁ κόσμος;

— Διὰ τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν, ἥτις ἤρχησε σχεδὸν πρὸ δύο ὡρῶν.

— Ποίαν ἄλλην ὑπόθεσιν, παρακαλῶ;

—Ὠ! καὶ αὐτὴ εἶναι ἐπίσης σαφής. Ἕνας μηδαμινὸς, ἕνας ἐκ τοῦ κατέργου, ἐνάγεται ἐπὶ ὑποτροπῇ. Ἔκλεψε. Το ὄνομά του δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ καὶ μόνον ἐκ τῆς ὄψεώς του, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἐγὼ ἀμέσως θὰ τὸν ἔστελλα εἰς τὰ κάτεργα.

— Παρακαλῶ, κύριε, εἶναι τρόπος νὰ ἤριβῃ κἀνείς εἰς τὸ δικαστήριον;

— Δὲν πιστεύω νὰ ἦναι εὔκολον. Ὑπάρχει πλῆθος πολύ. Δοκιμάσετε ὅμως, διότι διεκόπη πρὸς ὥραν ἡ συνεδρίασις, καὶ ἐξῆλθαν ἀρκετοὶ θεατά.

— Πέθεν ἐμβαίνει τὸ δημόσιον;

— Δι' ἐκείνης ἐκεῖ τῆς μεγάλης θύρας.

Ὁ δικηγόρος ἀνεχώρησεν· οἱ λόγοι τοῦ ἀδιαφόρου τούτου διεπέρων τὴν καρδίαν τοῦ ξένου, ὅτε μὲν ὡς βελόνες παγετοῦ, ὅτε δὲ ὡς ῥομφαῖαι πύρινοι. Ἀνέσανεν ὅταν εἶδεν ὅτι οὐδὲν ἐτελείωσεν· ἀλλὰ θὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἂν εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη ἢ ὀδύνην, τοῦτο μαθών.

Ἐπλησίασεν εἰς τινας τῶν ὁμίλων, καὶ ἔδοσεν ἀκρόασιν. Ἐλέγετο ὅτι ἄνθρωπός τις ἐκλεψε μήλα, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο καλῶς ἀποδειγμένον τοῦτο· ἀπεδείχθη μόνον ὅτι ἦτον ποτὲ αὐτὸς εἰς τὸ κάτεργον τῆς Τουλῶνος· ἐξ οὗ καὶ ἐπεβαρύνετο πολὺ ἡ θέσις του. Ἄλλως τε, εἶχον ἤδη ἀκουσθῆ αἱ ἀπολογίαι τοῦ κατηγορουμένου, ὡς καὶ αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἔμενον δὲ ἀκόμη νὰ ἀγορεύσωσιν ὁ συνήγορός του καὶ ὁ εἰσαγγελεύς. Τοῦτο δὲ διήρκει ἕως τὸ μεσονύκτιον. Ὁ κατηγορούμενος ἔμελλε, τὸ πιθανώτερον, νὰ καταδικασθῇ· ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπῆρχε πολὺ δεινὸς, καὶ ποτὲ δὲν ἐν διέφευγον οἱ ὑπόδικοι· ἦτον δὲ οὗτος νέος τις εὐφυέστατος, ὅστις ἔκαμνε μάλιστα καὶ στίχους.

"Ὀρθιος παρὰ τὴν θύραν τῶν Ἐνόρκων ἵστατο εἷς κλητήρ. Ἐρωτᾷ τοῦτον ὁ ξένος· — Θ' ἀνοίξῃ ἀγλίγωρα ἡ θύρα;

— Ἡ θύρα δὲν θ' ἀνοίξῃ, εἶπεν ὁ κλητήρ.

— Πῶς! δὲν θ' ἀνοίξῃ ὅταν θὰ ἐπαναληφθῇ ἡ συνεδρίασις; Δὲν εἶχε διακοπῆ, νομίζω, ἡ συνεδρίασις;

— Ἡ συνεδρίασις ἐπανελήφθη, ἀλλ' ἡ θύρα δὲν θ' ἀνοιχθῇ.

— Διατί;

— Διότι εἶναι γεμάτη ἡ αἴθουσα.

— Καὶ δὲν ἔχει πλέον τόπον οὔτε δι' ἕνα ἄνθρωπον;

— Οὔτε. Ἡ θύρα ἐκλείσθη. Πλέον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἤμβῃ κἀνείς . . . . Μένοι δύο ἢ τρεῖς θέσεις ἴσως μένουν ὄπισθεν τοῦ κυρίου πρόεδρου, ἀλλ' ὁ κύριος πρόεδρος δὲν βάλλει εἰς αὐτὰς εἰμὴ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ κλητὴρ, ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτα.

Ἐξῆλθε τότε ὁ ξένος μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην· διέβη τὸν ἀνιτιθάλαμον καὶ κατέβη τὴν κλίμακα βραδέως, ὡς ἀμηχάνων εἰς πᾶν βῆμα. Ἡ ἀπὸ τῆς προτεραίας λαμβάνουσα χώραν εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ σφόδρα πάλη, εἰσέτι πέρας δὲν ἔλαβεν· ἤλλασε μόνον δεινὰς περιπετείας. Φθάσας εἰς τὰ κάτω τὴς κλίμακος, ἐστήριξε τὴν βάχν του εἰς τὴν κιγκλίδα, καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας του. Ἀῤῥωγὴς, ἀνοίγει ἔμπροσθεν τὸ ἐνθυμά του, λαμβάνει τὸ σημειωτάριόν του, ἀποσύρει τὸ μολυβδοκόνδυλον, σχίζει ἓν φύλλον, καὶ γράφει ἐν τάχει ἐπ' αὐτοῦ τοῦ φύλλου εἰς τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τὰ ἑξῆς· — «Μαγδαληνῆς, δήμαρχος τῆς Μ. ἐπὶ Μ. . . .» ἀναβαίνει θ' ἔπειτα πάλιν τὴν κλίμακα μὲ μεγάλα βήματα, διασχίζει τὸ πλῆθος, προχωρεῖ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κλητῆρα ἐκείνον, τὸν δίδει τὸ χαρτίον, καὶ τὸν λέγει ἐπιτακτικῶς· — Πήγαινε αὐτὸ εἰς τὸν κύριον πρόεδρον.

Ὁ κλητὴρ ἔλαβε τὸ χαρτίον, ἔῤῥιψεν ἐν βλέμμα ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ὑπήκουσε.

(ἀκολουθεῖ.)